

Arrest

nr. 303 346 van 18 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. DE WOLF en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 10 mei 2022 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 11 mei 2022 om internationale bescherming. Op 23 oktober 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, S. Z. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en bent van Pashtounse afkomst. U bent soennitisch moslim. U verklaarde bij aankomst in België dat u net geen zestien jaar oud was. Uit een leeftijdsonderzoek is gebleken dat u ongeveer twintig jaar oud bent. U bent geboren in het dorp Gurbuz, district Saw Khwar, provincie Kunar, waar u woonde tot uw vertrek uit Afghanistan. U ging zes jaar lang naar de Sawkai Jamiat school. Op vijftienjarige leeftijd stopte u met school vanwege de problemen met Daesh (Islamitische Staat).

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u volgende feiten aan.

Daeshstrijders hebben de controle over uw herkomstregio en rekruteren er onder dwang, altijd op dezelfde wijze: een mondelinge oproep, gevolgd door een dreigbrief, waarna Daesh jongens uit hun huis komt halen. Ongeveer twee weken voor uw vertrek gaf de moellah een boodschap van Daesh door aan uw vader H. (...), dat u hun rangen moest komen versterken. Uw vader nam dit niet ernstig. Ongeveer een week voor uw vertrek heeft uw vader dan een dreigbrief ontvangen van Daesh, opnieuw via de moellah van het dorp. Hij ging in reactie daarop langs het districtshuis om een klacht in te dienen, maar daar scheepten ze uw vader af met de boodschap dat ze hem niet konden helpen. De dag van uw vertrek werd uw vader door de moellah verwittigd dat strijders van Daesh diezelfde nacht naar jullie thuis zouden komen. Hierna is uw vader tussen 23u30 en 24 uur naar huis gekomen en vertelde alles aan u en uw moeder. Uw vader was zeer bang, gaf u roepies (geld) en zijn eigen gsm, en verzocht u om onmiddellijk de regio te verlaten. Daarnaast ontving u ook een telefoonnummer, waarna u omstreeks één uur 's nachts uw huis verliet en naar de bazaar ging. Aangekomen in de bazaar hoorde u enkele schoten. U dacht dat uw gezinsleden doodgeschoten waren door Daesh en keerde niet terug naar huis. U bleef in de bazaar om de volgende dag het land te ontvluchten.

Eenmaal aangekomen in Turkije vernam u dat uw vader in de nacht van het schietincident ontvoerd was door Daesh en ergens in de Dewagal vallei werd vastgehouden. Hij werd er ernstig mishandeld. Aan de hand van een borg, betaald door de malik (het dorpshef) en de dorpsouderen, kwam uw vader weer vrij op voorwaarde dat hij zijn zoon zou uitleveren. Zij brachten uw vader naar een kliniek voor medische behandeling. Sindsdien heeft uw familie geen problemen meer gekend met Daesh.

U reisde van Afghanistan via Pakistan en Iran naar Turkije, om nadien verder te reizen via Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk en vervolgens op 10 mei 2022 aan te komen in België. U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 11 mei 2022.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën van volgende documenten voor: een dreigbrief van Daesh, een klachtbrief, de taskara's (Afghaanse identiteitsdocumenten) van uw gezinsleden, uw eigen taskara, foto's van uw vader in het ziekenhuis en tot slot medische verslagen van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In de eerste plaats dient erop te worden gewezen dat u doorheen de asielpcedure verklaringen aflegde waarmee u trachtte de asielinstanties in hun beoordeling van uw nood aan bescherming te misleiden. Zo ondernam u een manifeste poging tot leeftijdsfraude. Tijdens uw aanmelding bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 11 mei 2022 verklaarde u vijftien jaar oud te zijn en geboren te zijn op (...) 2006. Uit leeftijdsonderzoek, uitgevoerd de Dienst Voogdij van Justitie op 16 mei 2022, bleek dat u minstens 20.6 jaar was, met een standaarddeviatie van twee jaar. Dit is een verschil van minstens tweeënhalve jaar tussen uw leeftijd op basis van uw beweerde geboortedatum en uw werkelijke leeftijd. Wanneer u gevraagd werd naar uw geboortedatum op het Commissariaat-Generaal gaf u aan achttien jaar oud te zijn (CGVS, p.4). Wanneer u later opnieuw gevraagd wordt naar uw leeftijd, houdt u toch vol dat u zestien jaar oud was bij aankomst in België (CGVS, p.25).

Het is echter duidelijk dat u geprobeerd heeft om de asielinstanties te misleiden over uw leeftijd en te doen geloven dat u minderjarig bent. Uw leeftijd is een essentieel element van uw identiteit en levensomstandigheden in uw land van herkomst en vormt het kader van het aangehaald asielrelaas. Dat u in werkelijkheid meerderjarig bent, en zelfs zo'n vier jaar ouder, verandert niet alleen uw positie die u in uw verhaal inneemt, maar ook de kennis die er redelijkerwijze van u verwacht kan worden. Uw poging om de asielinstanties hieromtrent te misleiden, doet ernstig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Bovendien laat het resultaat van dit medisch onderzoek ter bepaling van uw leeftijd zich niet rijmen met de gegevens op de taskara waarvan u een kopie neerlegt, en dat volgens u uw leeftijd zou bewijzen (CGVS, p.4, 24). Overigens had u bij aankomst in België nog laten optekenen dat u nooit een taskara of paspoort hebt gehad (DVZ, Fiche Mineur Etranger Non Accompagné, p.5). Wat er ook van zij, het gaat hier enkel over een fotokopie, die op eenvoudige wijze met wat knip- en plakwerk kan worden gemanipuleerd. De bewijswaarde daarvan is dan ook zeer gering. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt voorts dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bovendien kan de leeftijd die op het taskara staat dus niet kloppen volgens het leeftijdsonderzoek, wat de geloofwaardigheid ervan nog verder ondergraaft. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs is een ernstige negatieve indicatie met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen duidelijk zicht biedt op wie u bent en waar u vandaan komt.

U verklaart vervolging te vrezen door Daesh, omdat zij u wilden rekruteren (CGVS, p.30). Uw verklaringen over deze problemen zijn echter dermate beperkt, inconsistent en weinig overtuigend dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Om te beginnen valt op dat de door u beweerde gebeurtenissen sterk wijzigen doorheen uw verklaringen, terwijl van een verzoeker om internationale bescherming kan en mag worden verwacht dat die van bij het begin van de procedure duidelijke en consistente verklaringen aflegt over kernelementen van zijn of haar verzoek. Bij DVZ schetste u de volgende gang van zaken: Daeshstrijders benaderden ongeveer twee weken voor uw vertrek uw vader omdat ze u wilden rekruteren, en uw vader wist hen af te schepen met de belofte dat hij dat zou toestaan. Thuisgekomen beval hij u om voortaan verborgen te blijven en niet meer buiten het huis te komen. Een week later kreeg uw vader een dreigbrief van Daesh. Toen Daesh uw vader liet weten dat ze u diezelfde nacht zouden komen halen, stuurde hij u weg uit Afghanistan (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw spontaan relaas in uw persoonlijk onderhoud stelt u de zaken echter anders voor: Daesh heeft dan via de moellah van het dorp een waarschuwing gegeven en vervolgens een dreigbrief laten afgeven, met de boodschap dat u twee jaar voor Daesh moest werken (CGVS, p.14). Uw vader, die deze brief heeft ontvangen, was heel bang en keerde rechtstreeks terug naar huis. Uw vader vertelde dat uw leven in gevaar was en u hierdoor de regio moest verlaten. Diezelfde nacht omstreeks één uur verliet u uw woning (CGVS, p.14). Opnieuw gevraagd wanneer uw vader precies de dreigbrief had ontvangen, stelt u dat dit één week voor uw vertrek was (CGVS, p.16). Deze verklaring staat eigenlijk haaks op uw eerdere beschrijving van uw abrupte vertrek en ondermijnt uw geloofwaardigheid. Hierdoor werd u later opnieuw gevraagd naar de chronologie van alle feiten, waarop u stelt dat uw vader eerst benaderd werd door Daesh en vervolgens een tweede keer bedreigd werd via een dreigbrief, waarna uw vader een klacht indiende bij het districtshuis om nadien naar huis terug te keren. Toen uw vader te horen kreeg dat Daesh een derde keer zou komen, ditmaal om u mee te nemen, bent u in alle haast weggevlucht (CGVS, p.17). Even later preciseert u dan weer dat de klacht van uw vader pas de volgende dag werd ingediend (CGVS, p.24), en dat uw vader u pas een week na het ontvangen van de dreigbrief had weggestuurd omdat hij ervan uitging dat er u niets zou overkomen (CGVS, p.18). Geconfronteerd met de tegenstrijdige versies die u hebt gegeven van uw vluchtaanleiding, verklaart u dat uw vader u niet had verwittigd over de eerste benadering, "omdat er toch niets met u zou gebeuren". Pas na de dreigbrief bracht uw vader u op de hoogte en regelde uw vader uw vertrek (CGVS, p.29). Daarmee biedt u echter geen antwoord op de vraag hoe het komt dat u niet deze versie hebt gegeven toen u werd gevraagd om precies en in detail te vertellen wat er allemaal gebeurd is dat ertoe heeft geleid dat u thans zegt voor uw leven te vrezen (CGVS, p.14).

Tussendoor schept u overigens nog meer verwarring doordat u plots nog een ander element toevoegt: dat u op school werd benaderd door Daesh. Gevraagd hoe uw problemen precies begonnen zijn, antwoordt u immers het volgende: "Ja, ik ging naar school, ze benaderden studenten en ze zeiden tegen hen: als jullie zestien jaar zouden worden, dan moeten jullie ons vervoegen. Ik was ook zestien jaar oud en ze wilden mij rekruteren." (CGVS, p.15). U komt meteen weer terug op deze uitspraak als u nadien stelt dat de leden van Daesh nooit naar de studenten toegingen, maar hun boodschap verspreid werd via de moellah van het dorp (CGVS, p.15). Dat uw verklaringen over uw beweerde vluchtaanleiding dermate weinig spontaan, consistent, en doorleefd zijn, doet al ernstig afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Ten tweede ontberen de door u voorgehouden gebeurtenissen ook alle logica. In uw regio rekruteert Daesh systematisch alle zestienjarige jongens, zo beweert u, en altijd op dezelfde manier (CGVS, p.15,16,20,21,25). Het is op zich al weinig realistisch dat Daesh altijd enkele weken op voorhand hun doelwit op de hoogte zou brengen van een gedwongen rekrutering in de nabije toekomst. Op die manier geven ze namelijk iedereen de gelegenheid om hetzelfde te doen als u en weg te vluchten. Hierbij kan tevens worden aangestipt dat u ondanks deze voortdurende, dreigende aanwezigheid van Daesh niet de minste informatie kan geven over wie dan wel precies achter deze rekrutering zit (CGVS, p.11). Langs de andere kant valt niet in te zien waarom uw vader de boodschappen van Daesh zou inschatten als "niet ernstig", want volgens u geloofde hij dat er niets met u zou gebeuren nadat hij voor het eerst door Daesh werd gewaarschuwd (CGVS, p.17,29). Het kan uw vader onmogelijk ontgaan zijn dat alle zestienjarige jongens door Daesh werden opgeëist. Het is trouwens opvallend dat u slechts twee namen kon noemen van jongens die gerekruteerd werden (CGVS, p.20), als Daesh in uw omgeving zo nietsontziend tewerk gaat. Men zou verwachten dat u in die omstandigheden meer concrete voorbeelden kan geven. U beweert tevens dat als de jongen in kwestie niet met Daesh meegaat, de vader in zijn plaats zal worden meegenomen (CGVS, p.21). Volgens u is dat ook gebeurd met uw vader, die vervolgens weer werd vrijgelaten op voorspraak van de malik en de dorpsouderen, met de belofte dat men u zou uitleveren indien u ooit zou terugkeren (CGVS, p.14,20,22). Het valt niet te zien, noch heldert u op, waarom Daesh genoeg zouden nemen met zo een vage belofte die uw vader duidelijk nooit wilt inlossen (CGVS, p.22-23), terwijl ze anders zo doortastend tewerk gaan. Dit getuigt van een opvallend vergevingsgezinde Daesh, terwijl u zegt dat mensen die rekrutering weigeren worden vermoord (CGVS, p.23).

Ten derde dient erop gewezen te worden dat redelijkerwijze van een verzoeker kan worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen ten einde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in het land van herkomst. U verklaart namelijk dat uw vader op dezelfde nacht als uw vertrek ontvoerd werd door Daesh (CGVS, p.14). U was reeds in Turkije, ongeveer tweeënhalve maand na uw vertrek uit Afghanistan, toen u op de hoogte werd gebracht van zijn ontvoering (CGVS, p.18). Het is op zich al markant dat u toen pas iets te weten kwam. U had immers een gsm op zak (CGVS, p.14,17,27) en had zich dus al veel sneller kunnen vergewissen van de toestand van uw familie indien u geloofde dat er hen mogelijks iets was overkomen kort nadat u uit het huis was weggegaan. Gevraagd om dieper in te gaan op dit incident, geeft u aan hier geen informatie over te hebben, aangezien uw ouders u dit niet willen vertellen (CGVS, p.22). Ook over de duur van zijn ontvoering kan u niet uitweiden, en zelfs niet bij benadering een schatting geven (CGVS, p.22,29). Het is nochtans uw vader die u heeft weggestuurd, opdat u veilig zou kunnen zijn. Uw ouders hebben er geen enkel baat bij om zaken voor u te verbergen, en hebben er integendeel alle belang bij dat u in staat bent om uw problemen zo goed mogelijk uit de doeken te doen tijdens uw persoonlijk onderhoud. Dat u weet dat er u tijdens een interview vragen gesteld gaan worden over de nasleep van uw problemen en u toch niet meer moeite hebt gedaan om hierover beter geïnformeerd te raken, getuigt van een opmerkelijke desinteresse in uw eigen problemen. Het valt niet in te zien dat u zo een beperkte kennis heeft over de ontvoering op uw vader, terwijl u stelt dat dit incident heeft plaatsgevonden omdat Daesh u wilde rekruteren (CGVS, p. 22). Ter staving van de ontvoering en mishandeling van uw vader door Daesh hebt u foto's en kopieën van medische documenten neergelegd. Het is duidelijk dat u zelf geen aandacht hebt geschonken aan de inhoud van deze documenten, want er staat in dat uw vader gewond geraakt is in een bomontploffing (zie Document 6, groene map) terwijl de documenten volgens u zouden bewijzen dat uw vader werd gefolterd door Daesh (CGVS, p.8,9,14). Dit stuk spreekt uw verklaringen dan ook tegen, eerder dan ze kracht bij te zetten. U verklaart enkel dat alle documenten betrekking hebben op het verblijf in het ziekenhuis, zoals op welke datum hij naar daar is gebracht en welke medicatie hij neemt (CGVS, p.25). Aangezien u op maandelijkse basis contact heeft met uw ouders, kan op redelijke wijze verwacht worden dat u meer moeite zou doen om verdere kennis over de ziekenhuisopname van uw vader te achterhalen (CGVS, p.8). Bovendien moet er herhaald worden dat Afgaanse documenten sowieso een zeer beperkte bewijswaarde hebben. Bijgevolg kunnen de documenten die u neerlegde bovenstaande vaststellingen niet veranderen. U legt ook slechts kopieën neer waardoor de authenticiteit van deze stukken niet kan nagegaan worden. Volledigheidshalve stipt het CGVS nog aan dat aangezien u uw eigen identiteit niet ontegensprekelijk aantoonst, u natuurlijk ook geen familieband aannemelijk maakt met de persoon wiens documenten u hebt neergelegd.

Dat uw familie tot op heden op dezelfde plaats is blijven wonen (CGVS, p.8), het goed stelt (CGVS, p.8), en geen verdere problemen heeft gekend met Daesh (CGVS, p.15,23), is een laatste punt dat hetgeen nog rest van uw geloofwaardigheid ondermijnt. Indien uw familie vanwege uw vluchtrelaas dermate veel gevaar zou lopen, kan men verwachten dat er eerst een poging tot verhuizen wordt ondernomen. Echter is dit allemaal niet aan de orde, gezien uw familie het goed stelt (CGVS, p.29). U reikt dan ook geen enkel element aan waaruit zou blijken dat Daesh tot op heden naar u op zoek is, zoals u blijft volhouden (CGVS, p.23).

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging door Daesh kan invoeren.

Uit de informatie waar het CGVS over beschikt, blijkt tevens dat sinds de machtsovername van de taliban, de activiteiten van Daesh in uw regio beperkt zijn. Daarnaast stelt u geen problemen te kennen met de taliban, die op dit moment de macht hebben in Afghanistan (CGVS, p.26). Ook voor de huidige machthebbers, de taliban, maakt u dus geen vrees aannemelijk. Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève.

De overige documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. U legt immers slechts kopieën neer waardoor de authenticiteit van deze stukken niet kan nagegaan worden, en zoals vermeld is de bewijswaarde van Afghaanse documenten sowieso zeer beperkt. Wat betreft de kopie van de dreigbrief en de kopie van de klachtenbrief dient tevens te worden benadrukt dat documenten slechts vermogen om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, waar in casu geen sprake van is. De kopieën van de taskara's van uw gezinsleden wijzen hoogstens op hun identiteit en nationaliteit. Verder zijn deze kopieën niet van dien aard om de gedane vaststellingen te wijzigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en

de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens

richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurige geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van "artikel 3", van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een beknopte toelichting bij de toepasselijke wetsbepalingen en rechtsbeginselen, vraagt verzoeker in hoofddeel de toekenning van het vluchtelingenstatuut krachtens artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Hij repliceert in dat verband vooreerst als volgt op de motieven van de bestreden beslissing die ertoe hebben geleid dat geen geloof wordt gehecht aan zijn problemen met Daesh:

"Vooreerst stelt tegenpartij dat verzoeker zijn identiteit niet aannemelijk heeft gemaakt een leeftijdsfraude heeft gepleegd. Verwerende partij laat duidelijk na om rekening te houden met de heersende problematiek omtrent leeftijden en de vaststelling ervan wat betreft Afghaanse asielzoekers alsook het minimaal belang dat de Afghanen aan leeftijden en enige identiteitsdocumenten geven. Immers, in Afghanistan worden de geboortedata niet met groot belang en precisie geregistreerd zoals in België. Afghanen vieren geen verjaardagen, houden die tellingen niet bij en dus geven ze vaak een vermoedelijke leeftijd weer:

*"(...)"*⁴

Wat betreft de leeftijd van verzoekende partij op de taskara, heeft zij dit niet in handen en wordt dit geregistreerd door de autoriteiten⁵:

"(...)"

Verzoekende partij heeft dus naar eigen kennis toe waarheidsgetrouwe verklaringen afgelegd. Echter, verwerende partij treedt onbuigzaam op jegens verzoeker en meent ten onrechte dat verzoeker valselijke verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn leeftijd omdat deze niet overeenkomt met de controversiële botscan van België.

Vervolgens stelt tegenpartij dat verzoeker zijn verklaringen van het klein onderhoud niet overeenkomen met zijn spontaan relaas. Echter, verzoeker heeft bij aanvang van het onderhoud duidelijk aangegeven dat er fouten instaan en de raadsman kwam eveneens tussen met de melding dat er verschillende fouten werden genoteerd en mocht de fouten slechts op het einde aanhalen: (...) (p. 3, CGVS)

Wat betreft de verklaringen tijdens het groot onderhoud, verklaarde verzoeker tijdens zijn spontaan relaas het volgende: (...) (p. 14-15, CGVS)

Bij doorvraging door tegenpartij, verduidelijkte verzoeker de benaderingen en de dreigbrief als volgt: (...) (p. 17, CGVS)

Gelet op de voorgaande verklaringen, blijkt dat verzoeker de voorgaande dreigementen en gebeurtenissen niet duidelijk had toegelicht, maar dat het geen volledige andere verklaringen betreft. Verzoeker is onnauwkeurig geweest tijdens zijn toelichting bij het spontaan relaas, maar dit komt door de nodige stress dat het groot interview met zich meebrengt. Hij volhardt er dan ook in dat de verklaringen afgelegd tijdens zijn groot onderhoud op het CGVS dezelfde zijn alsook de correcte versie is.

Wat betreft de benadering door de Daesh van de studenten op school, verklaarde verzoeker het volgende: (...) (p. 15, CGVS)

Verzoeker wenst de volgende verduidelijking aan te reiken. Immers, voorgaand element vermeldde verzoeker "tussendoor" op het moment dat de tegenpartij naar het begin van zijn problemen vroeg. Bij het spontaan relaas focuste verzoeker zich voornamelijk op de start van zijn persoonlijke problemen en persoonlijke benadering van de Daesh via de moellah. Wat betreft de benadering door de Daesh van de studenten, was dit algemeen bedoeld op alle jongeren destijds en dus maakte verzoeker niet meteen melding van dit aspect. Verzoeker heeft nooit eerder een asielaanvraag ingediend, noch kan hij de gedachten lezen van tegenpartij. Hij wist niet hoe een gehoor effectief in elkaar zat, wat zij wanneer zou moeten vertellen en welke details een verschil maken.

Voorts motiveert tegenpartij dat de voorgehouden gebeurtenissen en de handelingen/gedragingen van de Daesh alle logica ontbreken. Tegenpartij baseert haar beslissing op wat zij al dan niet 'aannemelijk' acht. Echter, dat is bijzonder kortzichtig. Tegenpartij heeft niet geleefd in de omstandigheden waarin verzoeker en zijn familie moesten zien te overleven en gaat voort op haar eigen subjectief aanvoelen van hoe Daesh te werk zou moeten zijn gegaan om verzoeker te rekruteren. Tegenpartij verwacht ook informatie die verzoeker niet heeft. Immers, de Daesh hebben nooit meegedeeld waarom zij genoeg hebben genomen met een vage belofte van de vader of waarom zij "vergevingsgezind" hebben opgetreden. Ook kan verzoeker niet verantwoordelijk worden gesteld voor de handelingen van zijn vader. Dit ligt evident niet onder controle van hem en verzoeker kan niet meer dan navertellen wat hij heeft meegemaakt.

Tegenpartij meent ook dat kan worden verwacht verzoeker ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen ten einde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in het land van herkomst. Echter, tegenpartij heeft zich duidelijk op geen enkel ogenblik kunnen inleven in de leefwereld van verzoeker en de horror die hij heeft meegemaakt. Zij stelt alles erg "simplistisch" en "logisch" voor zonder een dag in de schoenen te hebben gestaan van verzoeker en de gevaarlijke tocht te hebben afgelegd. Dergelijke manier van redeneren en het volledig gebrek aan onderzoeken van het relaas van verzoekende partij (verwerende partij heeft zich immers louter gefocust op hetgeen zij als aannemelijk en logisch acht om deze beslissing te nemen) schendt op flagrante wijze de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsplicht.

Tot slot beargumenteert tegenpartij dat de geloofwaardigheid van verzoeker wordt ondermijnd omdat zijn gezinsleden tot op heden op dezelfde plaats wonen. Dit is werkelijk een absurd argument. Immers, het gezin van verzoeker bestaat nu nog uit 7 leden waarvan de oudste slechts 14 jaar is. Het is een simpel gezin en niet van rijke komaf. Verhuizen is dan ook geen evidentie voor het gezin in tegenstelling tot tegenpartij stelt.

Ook beargumenteert tegenpartij dat verzoeker niet dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren en zich opnieuw zou willen of kunnen schikken naar de heersende Afghaanse waarden en normen. Verzoeker gaat hier infra dieper op in.

Er dient aan verwerende partij ook het volgende te worden herinnerd:

Een gegronde vrees bevat zowel een objectief, de concrete situatie, als een subjectief element, de gemoedstoestand van de persoon. Om te kunnen spreken van een gegronde vrees, moeten beide elementen aanwezig zijn en niet enkel het objectief element zoals gesuggereerd wordt door het CGVS.

Op basis van de UNHCR handboek en richtlijnen aangaande determinatie van de vluchtelingenstatus krachtens het Verdrag van 1951 en het Protocol van 1967 betreffende de status van vluchtelingen, moet de vrees als gegronnd worden geacht als de eiser redelijkerwijs kan vastleggen dat het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk is geworden⁶.

Met betrekking tot het subjectieve element van de vrees, staat in het Handboek en richtlijnen aangaande determinatie van de vluchtelingenstatus dat « (...) »⁷ (Wij onderlijnen).

(Vrije vertaling : (...)).

De UNHCR acht verder dat, hoewel de vrees op het eerste gezicht niet als redelijk wordt beschouwd, de vrees gerechtvaardigd kan zijn gezien alle omstandigheden eigen aan de zaak⁸.

Verder bepaalt de wet van 15 december 1980 uitdrukkelijk dat rekening gehouden moet worden met "de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden

van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen" (artikel 48/6, §5, c)).

Rekening houdend met alle voorgaande bemerkingen én met het gegeven dat de Taliban nu macht heeft over heel het land, kan verzoeker bezwaarlijk terugkeren en dient hij de vluchtelingenstatus te verkrijgen."

Daarna wijst verzoeker erop dat zijn identiteit en de identiteit van zijn gezinsleden niet betwist wordt en voert hij nog een algemeen betoog over de samenwerkingsplicht en de bewijslast. Hij acht het niet te vatten dat de adjunct-commissaris "de mening is toegedaan dat een terugkeer naar Afghanistan veilig is" en dat hij er een menswaardig leven kan leiden, "gezien alle beschikbare informatie tot heden spreekt van een enorm onveilige situatie én het moeilijk blijft nieuwe objectieve informatie te verkrijgen".

Verzoeker wijst er ook op dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een vrees heeft omdat hij al sinds 11 mei 2022 in België verblijft en dus meer dan anderhalf jaar in een althans volgens de taliban "ongelovig land" leeft, waardoor hij bij een terugkeer een bepaald risicoprofiel heeft. Hieruit blijkt volgens hem duidelijk dat hij bezig is zich de westerse waarden en normen eigen te maken, wat door de adjunct-commissaris echter niet ernstig genoeg wordt opgenomen. Voorts benadrukt verzoeker dat er tot heden onduidelijkheid is over hoe de taliban personen die Afghanistan hebben verlaten zullen behandelen en dat hij vertrokken is omwille van zijn persoonlijke problemen met de taliban. Hij benadrukt ook dat het niet ondenkbaar is dat ook de gemeenschap/dorpelingen hem uit schrik voor de taliban zo zal/zullen aanzien en hem belasteren en dat de taliban onmogelijk als actor kunnen worden beschouwd die bescherming kan bieden tegen de dorpelingen. Wat zijn individuele situatie betreft, wijst verzoeker er nog op dat hij Afghanistan meer dan drie jaar geleden verliet en al sinds 11 mei 2022 in België verblijft en dat dit er ook toe geleid heeft dat hij zich niet meer volledig houdt aan de islamitische waarden en normen, zodat hij kans loopt op geseling of zelfs executie ingeval hij zich niet houdt aan de sociale en thans vervreemde normen opgelegd door de taliban. Verzoeker wijst er nog op dat er een toekomstgerichte beoordeling dient te worden gemaakt van de vrees tot vervolging en voert een theoretisch betoog aan de hand van landeninformatie over de risico's die terugkeerders lopen omwille van (gepercipieerde) verwestering.

Vervolgens voert verzoeker een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire bescherming krachtens artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij gaat daarbij uitvoerig in op de begrippen "gewapend conflict" en "willekeurig geweld" en beprekt de verslechterende veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij meent dat hij hierdoor wel degelijk gevaar loopt in geval van terugkeer. Ook geeft verzoeker uitgebreid toelichting over de slechte socio-economische en de preciaire humanitaire situatie in Afghanistan, die volgens hem het gevolg is van het handelen van de taliban en de strikte en verregaande toepassing van de sharia.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden blijkens de inventaris de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

"3. UNHCR, *Guidelines on Policies and Procedures in dealing with Unaccompanied Children Seeking Asylum*, februari 1997, (...);

4. GUIDANCE NOTE ON THE INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF PEOPLE FLEEING AFGHANISTAN – UPDATE I, februari 2023, (...);

5. EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 77-78, (...);

6. UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, beschikbaar op (...);

7. EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020, (...);

8. Nansen vzw, *Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*, oktober 2021, (...);

9. OHCHR, *The Principle of Non Refoulement under International Human Rights Law*, (...);

10. UNHCR, *Handbook Voluntary Repatriation: International Protection*, 1996, (...);

11. STATEMENT BY MRS. NATHALIE BROADHURST, DEPUTY PERMANENT REPRESENTATIVE OF FRANCE TO THE UNITED NATIONS, *Afghanistan: "The security situation remains a serious concern"*, 20 december 2022, (...);

12. ECRE, *Working paper on assessing legal grounds for protecting Afghan asylum seekers in Europe*, 18 maart 2023, (...);

13. Human Rights Watch, *World report 2023*, (...);

14. UNDP, *Afghanistan Socio-Economic Outlook 2023*, (...);

15. Amnesty International, *Tijd dat de VN-Mensenrechtenraad voortdurende 'meedogenloze misstanden' van de Taliban in Afghanistan aanpakt*, 6 maart 2023, (...);

16. COI Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, (...);
17. NANSEN Note 3-22, *Afghanistan: een analyse van het beschermingsbeleid en risico's*, p. 41-42, (...);
18. FR. John Sawicki, *"Why Terrorists Use Female And Child Suicide Bombers"*, augustus 2016, (...).

2.2.2. Op 26 januari 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022, aan de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022, aan de "*Afghanistan - Country Focus*" van EUAA van december 2023, aan het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, aan het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022, aan het rapport "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van UNAMA van juni 2023 en aan de COI Focus "*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*" van 14 december 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. De aangevoerde schending van "*artikel 3*" bevat onvoldoende precisering om de Raad toe te laten na te gaan welke rechtsregel verzoeker geschonden acht.

2.3.2.2. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan bijgevolg de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging door Daesh kan invoeren nu (i) hij doorheen de asielprocedure verklaringen aflegde waarmee hij trachtte de asielinstanties in hun beoordeling van zijn nood aan bescherming te misleiden, (ii) de door hem beweerde gebeurtenissen sterk wijzigen doorheen zijn verklaringen, (iii) de door hem voorgehouden gebeurtenissen ook alle logica ontberen, (iv) de omstandigheid dat hij weet dat er hem tijdens een interview vragen gesteld gaan worden over de nasleep van zijn problemen en hij toch niet meer moeite heeft gedaan om hierover beter geïnformeerd te raken van een opmerkelijke desinteresse in zijn eigen problemen getuigt, (v) zijn familie tot op heden op dezelfde plaats is blijven wonen, het goed stelt en geen verdere problemen heeft gekend met Daesh, (vi) sinds de machtsovername van de taliban de activiteiten van Daesh in zijn regio beperkt zijn en hij stelt geen problemen te kennen met de taliban en (vii) de documenten die hij ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming aanbrengt niet van dien aard zijn dat zij deze bevindingen vermogen te wijzigen, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (D) hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Landeninformatie

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op *“dat er op heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie voorhanden is over de situatie in Afghanistan”* en dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds ontzettend volatiel is en er niet concreet kan aangetoond worden dat asielzoekers uit Afghanistan hierdoor geen risico op ernstige schendingen kunnen oplopen bij een terugkeer. In dit verband verwijst hij ook naar de *update* van de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2023 waarin nog steeds wordt opgeroepen om de gedwongen terugkeer van Afghanen op te schorten. Hij benadrukt ook dat er tot heden onduidelijkheid is over hoe de taliban personen die Afghanistan hebben verlaten zullen behandelen.

De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij bij aanvullende nota van 26 januari 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de

berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Dat UNHCR vasthoudt aan zijn eerder standpunt van augustus 2021 neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in:

“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg wordt een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet niet aangetoond.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omwille van problemen met leden van Daesh, die hem wilden rekruteren.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze vaststelt dat verzoeker doorheen de asielprocedure verklaringen aflegde waarmee hij trachtte de asielinstanties in hun beoordeling van zijn nood aan bescherming te misleiden. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt beargumenteerd:

“Zo ondernam u een manifeste poging tot leeftijdsfraude. Tijdens uw aanmelding bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 11 mei 2022 verklaarde u vijftien jaar oud te zijn en geboren te zijn op (...) 2006. Uit leeftijdsonderzoek, uitgevoerd de Dienst Voogdij van Justitie op 16 mei 2022, bleek dat u

minstens 20.6 jaar was, met een standaarddeviatie van twee jaar. Dit is een verschil van minstens tweeënhalve jaar tussen uw leeftijd op basis van uw beweerde geboortedatum en uw werkelijke leeftijd. Wanneer u gevraagd werd naar uw geboortedatum op het Commissariaat-Generaal gaf u aan achttien jaar oud te zijn (CGVS, p.4). Wanneer u later opnieuw gevraagd wordt naar uw leeftijd, houdt u toch vol dat u zestien jaar oud was bij aankomst in België (CGVS, p.25).

Het is echter duidelijk dat u geprobeerd heeft om de asielinstanties te misleiden over uw leeftijd en te doen geloven dat u minderjarig bent. Uw leeftijd is een essentieel element van uw identiteit en levensomstandigheden in uw land van herkomst en vormt het kader van het aangehaald asielrelaas. Dat u in werkelijkheid meerderjarig bent, en zelfs zo'n vier jaar ouder, verandert niet alleen uw positie die u in uw verhaal inneemt, maar ook de kennis die er redelijkerwijze van u verwacht kan worden. Uw poging om de asielinstanties hieromtrent te misleiden, doet ernstig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Bovendien laat het resultaat van dit medisch onderzoek ter bepaling van uw leeftijd zich niet rijmen met de gegevens op de taskara waarvan u een kopie neerlegt, en dat volgens u uw leeftijd zou bewijzen (CGVS, p.4, 24). Overigens had u bij aankomst in België nog laten optekenen dat u nooit een taskara of paspoort hebt gehad (DVZ, Fiche Mineur Etranger Non Accompagné, p.5). Wat er ook van zij, het gaat hier enkel over een fotokopie, die op eenvoudige wijze met wat knip- en plakwerk kan worden gemanipuleerd. De bewijswaarde daarvan is dan ook zeer gering. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt voorts dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bovendien kan de leeftijd die op het taskara staat dus niet kloppen volgens het leeftijdsonderzoek, wat de geloofwaardigheid ervan nog verder ondergraaft. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs is een ernstige negatieve indicatie met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen duidelijk zicht biedt op wie u bent en waar u vandaan komt."

Verzoeker verwijt de adjunct-commissaris geen rekening te hebben gehouden "met de heersende problematiek omtrent leeftijden en de vaststelling ervan wat betreft Afghaanse asielzoekers alsook het minimaal belang dat de Afghanen aan leeftijden en enige identiteitsdocumenten geven". Hij licht toe dat in Afghanistan de geboortedata niet met groot belang en precisie worden geregistreerd zoals in België, dat Afghanen geen verjaardagen vieren en die tellingen niet bijhouden en dus vaak een vermoedelijke leeftijd weergeven. Uit het administratief dossier blijkt evenwel duidelijk dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) een exacte geboortedatum wist op te geven (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map 'DVZ', Bijlage 26). Bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) verklaarde hij dan weer zijn geboortedatum niet te kennen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). In zoverre wordt aangenomen dat veel Afghanen hun exacte geboortedatum niet kennen, kan bovendien niet worden aanvaard dat verzoeker, die bij de DVZ dus wel een exacte geboortedatum wist op te geven, *in casu* gelooft minstens twee en een half jaar jonger te zijn dan hij daadwerkelijk is. De vaststelling dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordoot met een vermoede afwijking van meer dan twee en een half jaar, ondermijnt zijn algemene geloofwaardigheid. Dat de leeftijd op zijn *taskara* wordt geregistreerd door de autoriteiten en dat hij dit niet in handen heeft, doet geen afbreuk aan de wisselende verklaringen die verzoeker over zijn leeftijd aflegde, noch aan de vaststelling dat hij bij aankomst in België liet optekenen dat hij nooit een *taskara* of paspoort heeft gehad, terwijl hij daarna op het CGVS een fotokopie neerlegde van zijn *taskara* om zijn leeftijd te bewijzen.

Gelet op de voorgaande motieven, die door verzoeker niet *in concreto* worden weerlegd, kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat zijn identiteit en de identiteit van zijn gezinsleden niet betwist wordt. Verzoeker legde immers valse verklaringen af over het bestaan van zijn *taskara*, *nota bene* een document dat zijn identiteit zou moeten staven, en de leeftijd die op deze *taskara* zou staan zou bovendien niet stroken met een leeftijdsonderzoek dat door de Dienst Voogdij werd uitgevoerd.

Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging door Daesh kan invoeren. Zo oordeelt de adjunct-commissaris ook dat verzoekers verklaringen over zijn problemen met Daesh dermate beperkt, inconsistent en weinig overtuigend zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

De adjunct-commissaris wijst er wat dit betreft in de eerste plaats op dat de door verzoeker beweerde gebeurtenissen sterk wijzigen doorheen zijn verklaringen en licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe: "Bij DVZ schetste u de volgende gang van zaken: Daeshstrijders benaderden ongeveer twee weken voor uw vertrek uw vader omdat ze u wilden rekruteren, en uw vader wist hen af te schepen met de belofte dat hij dat zou toestaan. Thuisgekomen beval hij u om voortaan verborgen te blijven en niet meer buiten het huis te komen. Een week later kreeg uw vader een dreigbrief van Daesh. Toen Daesh uw vader liet weten dat ze u

diezelfde nacht zouden komen halen, stuurde hij u weg uit Afghanistan (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw spontaan relaas in uw persoonlijk onderhoud stelt u de zaken echter anders voor: Daesh heeft dan via de moellah van het dorp een waarschuwing gegeven en vervolgens een dreigbrief laten afgeven, met de boodschap dat u twee jaar voor Daesh moest werken (CGVS, p.14). Uw vader, die deze brief heeft ontvangen, was heel bang en keerde rechtstreeks terug naar huis. Uw vader vertelde dat uw leven in gevaar was en u hierdoor de regio moest verlaten. Diezelfde nacht omstreeks één uur verliet u uw woning (CGVS, p.14). Opnieuw gevraagd wanneer uw vader precies de dreigbrief had ontvangen, stelt u dat dit één week voor uw vertrek was (CGVS, p.16). Deze verklaring staat eigenlijk haaks op uw eerdere beschrijving van uw abrupte vertrek en ondermijnt uw geloofwaardigheid. Hierdoor werd u later opnieuw gevraagd naar de chronologie van alle feiten, waarop u stelt dat uw vader eerst benaderd werd door Daesh en vervolgens een tweede keer bedreigd werd via een dreigbrief, waarna uw vader een klacht indiende bij het districtshuis om nadien naar huis terug te keren. Toen uw vader te horen kreeg dat Daesh een derde keer zou komen, ditmaal om u mee te nemen, bent u in alle haast weggevlucht (CGVS, p.17). Even later preciseert u dan weer dat de klacht van uw vader pas de volgende dag werd ingediend (CGVS, p.24), en dat uw vader u pas een week na het ontvangen van de dreigbrief had weggestuurd omdat hij ervan uitging dat er u niets zou overkomen (CGVS, p.18). Geconfronteerd met de tegenstrijdige versies die u hebt gegeven van uw vluchtaanleiding, verklaart u dat uw vader u niet had verwittigd over de eerste benadering, "omdat er toch niets met u zou gebeuren". Pas na de dreigbrief bracht uw vader u op de hoogte en regelde uw vader uw vertrek (CGVS, p.29). Daarmee biedt u echter geen antwoord op de vraag hoe het komt dat u niet deze versie hebt gegeven toen u werd gevraagd om precies en in detail te vertellen wat er allemaal gebeurd is dat ertoe heeft geleid dat u thans zegt voor uw leven te vrezen (CGVS, p.14).

Tussendoor schept u overigens nog meer verwarring doordat u plots nog een ander element toevoegt: dat u op school werd benaderd door Daesh. Gevraagd hoe uw problemen precies begonnen zijn, antwoordt u immers het volgende: "Ja, ik ging naar school, ze benaderden studenten en ze zeiden tegen hen: als jullie zestien jaar zouden worden, dan moeten jullie ons vervoegen. Ik was ook zestien jaar oud en ze wilden mij rekruteren." (CGVS, p.15). U komt meteen weer terug op deze uitspraak als u nadien stelt dat de leden van Daesh nooit naar de studenten toegingen, maar hun boodschap verspreid werd via de moellah van het dorp (CGVS, p.15). Dat uw verklaringen over uw beweerde vluchtaanleiding dermate weinig spontaan, consistent, en doorleefd zijn, doet al ernstig afbreuk aan uw geloofwaardigheid."

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen en erin te volharden dat deze dezelfde zijn, blijft hij daartoe echter in gebreke. Uit de stukken van het administratief dossier – waaronder ook de notities van het persoonlijk onderhoud waaruit verzoeker in zijn verzoekschrift citeert – blijkt dat de verklaringen die verzoeker over de door hem voorgehouden gebeurtenissen inderdaad sterk van elkaar afwijken en dat verzoekers melding op het CGVS van fouten bij de DVZ geen betrekking had op de vastgestelde tegenstrijdigheden. Voorts wijst de Raad er op dat een zekere mate van stress inherent is aan elk interview, doch dat dit er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij spontane, consistente en doorleefde verklaringen aflegt over de gebeurtenissen die zouden hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Verzoeker slaagt hier, gelet op het voorgaande, niet in.

Voorts ziet de Raad niet in wat verzoeker tracht te verduidelijken waar hij stelt dat hij "tussendoor", op het moment dat de *protection officer* naar het begin van zijn problemen vroeg, vermeldde dat Daesh studenten op school benaderden en dat hij zich bij zijn spontaan relaas voornamelijk focuste "op de start van zijn persoonlijke problemen en persoonlijke benadering van de Daesh via de moellah". Hij weerlegt hiermee alvast niet dat hij eerst verklaarde dat Daesh studenten benaderde en dat hij daar meteen weer op terugkwam door te verklaren dat de leden van Daesh nooit naar studenten toe gingen, maar hen via de *moellah* aanspraken. Dat verzoeker nooit eerder een asielaanvraag heeft ingediend, de gedachten van de adjunct-commissaris niet kan lezen en niet wist hoe een gehoor effectief in elkaar zat, kan deze tegenstrijdigheid niet verklaren of verschonen.

Daarnaast wijst de adjunct-commissaris er nog op dat de door verzoeker voorgehouden gebeurtenissen ook alle logica ontberen, wat hij in de bestreden beslissing als volgt nader duidt:

"In uw regio rekruteert Daesh systematisch alle zestienjarige jongens, zo beweert u, en altijd op dezelfde manier (CGVS, p.15,16,20,21,25). Het is op zich al weinig realistisch dat Daesh altijd enkele weken op voorhand hun doelwit op de hoogte zou brengen van een gedwongen rekrutering in de nabije toekomst. Op die manier geven ze namelijk iedereen de gelegenheid om hetzelfde te doen als u en weg te vluchten. Hierbij kan tevens worden aangestipt dat u ondanks deze voortdurende, dreigende aanwezigheid van Daesh niet de minste informatie kan geven over wie dan wel precies achter deze rekrutering zit (CGVS, p.11). Langs de andere kant valt niet in te zien waarom uw vader de boodschappen van Daesh zou inschatten als "niet ernstig", want volgens u geloofde hij dat er niets met u zou gebeuren nadat hij voor het eerst door Daesh

werd gewaarschuwd (CGVS, p.17,29). Het kan uw vader onmogelijk ontgaan zijn dat alle zestienjarige jongens door Daesh werden opgeëist. Het is trouwens opvallend dat u slechts twee namen kon noemen van jongens die gerekruteerd werden (CGVS, p.20), als Daesh in uw omgeving zo nietsontziend tewerk gaat. Men zou verwachten dat u in die omstandigheden meer concrete voorbeelden kan geven. U beweert tevens dat als de jongen in kwestie niet met Daesh meegaat, de vader in zijn plaats zal worden meegenomen (CGVS, p.21). Volgens u is dat ook gebeurd met uw vader, die vervolgens weer werd vrijgelaten op voorspraak van de malik en de dorpsouderen, met de belofte dat men u zou uitleveren indien u ooit zou terugkeren (CGVS, p.14,20,22). Het valt niet te zien, noch heldert u op, waarom Daesh genoeg zouden nemen met zo een vage belofte die uw vader duidelijk nooit wilt inlossen (CGVS, p.22-23), terwijl ze anders zo doortastend tewerk gaan. Dit getuigt van een opvallend vergevingsgezinde Daesh, terwijl u zegt dat mensen die rekrutering weigeren worden vermoord (CGVS, p.23)."

Verzoeker verwijt de adjunct-commissaris kortzichtigheid en stelt dat de adjunct-commissaris niet heeft geleefd in de omstandigheden waarin hij en zijn familie moesten zien te overleven en voortgaat op zijn eigen subjectief aanvoelen van hoe Daesh te werk zou moeten zijn gegaan om hem te rekruteren. Hij brengt hiermee evenwel geen concrete elementen aan die een ander licht zouden kunnen werpen op de hierboven aangehaalde pertinente motieven, die meer inhouden dan louter een subjectief aanvoelen van hoe Daesh te werk zou moeten zijn gegaan om hem te rekruteren. Ook gaat verzoeker er met zijn summiere betoog aan voorbij dat van hem niet enkel wordt verwacht dat hij informatie kan geven waarom Daesh genoeg hebben genomen met een vage belofte van zijn vader of waarom Daesh "vergevingsgezind" hebben opgetreden, doch wordt er ook op gewezen dat hij ondanks de voortdurende, dreigende aanwezigheid van Daesh niet de minste informatie kan geven over wie precies achter zijn rekrutering zit en dat hij maar twee namen kan noemen van jongens die gerekruteerd werden. Verzoeker reikt hiervoor geen verklaring aan. Dat verzoeker niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor de handelingen van zijn vader, biedt ten slotte geen verklaring voor het gegeven dat deze de boodschappen van Daesh als "niet ernstig" inschatte, terwijl volgens verzoeker alle zestienjarige jongens door Daesh werden opgeëist. Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Daarbovenop komt dat de omstandigheid dat verzoeker weet dat er hem tijdens een interview vragen gesteld gaan worden over de nasleep van zijn problemen en hij toch niet meer moeite heeft gedaan om hierover beter geïnformeerd te raken volgens de adjunct-commissaris van een opmerkelijke desinteresse in zijn eigen problemen getuigt:

"Ten derde dient erop gewezen te worden dat redelijkerwijze van een verzoeker kan worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen ten einde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in het land van herkomst. U verklaart namelijk dat uw vader op dezelfde nacht als uw vertrek ontvoerd werd door Daesh (CGVS, p.14). U was reeds in Turkije, ongeveer tweeënhalve maand na uw vertrek uit Afghanistan, toen u op de hoogte werd gebracht van zijn ontvoering (CGVS, p.18). Het is op zich al markant dat u toen pas iets te weten kwam. U had immers een gsm op zak (CGVS, p.14,17,27) en had zich dus al veel sneller kunnen vergewissen van de toestand van uw familie indien u geloofde dat er hen mogelijks iets was overkomen kort nadat u uit het huis was weggegaan. Gevraagd om dieper in te gaan op dit incident, geeft u aan hier geen informatie over te hebben, aangezien uw ouders u dit niet willen vertellen (CGVS, p.22). Ook over de duur van zijn ontvoering kan u niet uitweiden, en zelfs niet bij benadering een schatting geven (CGVS, p.22,29). Het is nochtans uw vader die u heeft weggestuurd, opdat u veilig zou kunnen zijn. Uw ouders hebben er geen enkel baat bij om zaken voor u te verbergen, en hebben er integendeel alle belang bij dat u in staat bent om uw problemen zo goed mogelijk uit de doeken te doen tijdens uw persoonlijk onderhoud. Dat u weet dat er u tijdens een interview vragen gesteld gaan worden over de nasleep van uw problemen en u toch niet meer moeite hebt gedaan om hierover beter geïnformeerd te raken, getuigt van een opmerkelijke desinteresse in uw eigen problemen. Het valt niet in te zien dat u zo een beperkte kennis heeft over de ontvoering op uw vader, terwijl u stelt dat dit incident heeft plaatsgevonden omdat Daesh u wilde rekruteren (CGVS, p. 22). Ter staving van de ontvoering en mishandeling van uw vader door Daesh hebt u foto's en kopieën van medische documenten neergelegd. Het is duidelijk dat u zelf geen aandacht hebt geschonken aan de inhoud van deze documenten, want er staat in dat uw vader gewond geraakt is in een bomontploffing (zie Document 6, groene map) terwijl de documenten volgens u zouden bewijzen dat uw vader werd gefolterd door Daesh (CGVS, p.8,9,14). Dit stuk spreekt uw verklaringen dan ook tegen, eerder dan ze kracht bij te zetten. U verklaart enkel dat alle documenten betrekking hebben op het verblijf in het ziekenhuis, zoals op welke datum hij naar daar is gebracht en welke medicatie hij neemt (CGVS, p.25). Aangezien u op maandelijkse basis contact heeft met uw ouders, kan op redelijke wijze verwacht worden dat u meer moeite zou doen om verdere kennis over de ziekenhuisopname van uw vader te achterhalen (CGVS, p.8). Bovendien moet er herhaald worden dat Afgaanse documenten sowieso een zeer beperkte bewijswaarde hebben. Bijgevolg kunnen de documenten die u neerlegde bovenstaande vaststellingen niet veranderen. U legt ook slechts kopieën neer waardoor de authenticiteit van deze stukken niet kan nagegaan worden. Volledigheidshalve stipt het CGVS nog aan dat aangezien u uw eigen identiteit niet ontegensprekelijk aantoon, u natuurlijk ook geen familieband aannemelijk maakt met de persoon wiens documenten u hebt neergelegd."

Met het summiere betoog dat de adjunct-commissaris zich duidelijk op geen enkel ogenblik heeft kunnen inleven in zijn leefwereld en de horror die hij heeft meegemaakt en alles erg “*simplistisch*” en “*logisch*” voorstelt zonder een dag in zijn schoenen te hebben gestaan en de gevaarlijke tocht te hebben afgelegd, werpt verzoeker geen ander licht op de hierboven aangehaalde pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier. Aldus blijven deze motieven onverminderd overeind en worden deze door de Raad tot de zijne gemaakt.

Tot slot wijst de adjunct-commissaris er nog op dat de omstandigheid dat verzoekers familie tot op heden op dezelfde plaats is blijven wonen, het goed stelt en geen verdere problemen heeft gekend met Daesh een laatste punt is dat wat nog rest van verzoekers geloofwaardigheid ondermijnt. Hij stelt:

“Indien uw familie vanwege uw vluchtrelaas dermate veel gevaar zou lopen, kan men verwachten dat er eerst een poging tot verhuizen wordt ondernomen. Echter is dit allemaal niet aan de orde, gezien uw familie het goed stelt (CGVS, p.29). U reikt dan ook geen enkel element aan waaruit zou blijken dat Daesh tot op heden naar u op zoek is, zoals u blijft volhouden (CGVS, p.23).”

Verzoeker voert aan dat dit argument absurd is nu zijn gezin een simpel gezin betreft dat “*niet van rijke komaf*” is en nu nog uit zeven leden bestaat waarvan de oudste slechts 14 jaar is, waardoor verhuizen geen evidentie is. Dit betoog doet evenwel niet de minste afbreuk aan de vaststellingen dat het gezin van verzoeker niet verhuisd is en het goed stelt en dat verzoeker dan ook geen enkel element aanreikt waaruit zou blijken dat Daesh tot op heden naar hem op zoek zijn.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief volledig ongemoeid laat:

“Uit de informatie waar het CGVS over beschikt, blijkt tevens dat sinds de machtsovername van de taliban, de activiteiten van Daesh in uw regio beperkt zijn. Daarnaast stelt u geen problemen te kennen met de taliban, die op dit moment de macht hebben in Afghanistan (CGVS, p.26). Ook voor de huidige machthebbers, de taliban, maakt u dus geen vrees aannemelijk. Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met ‘documenten’) en die hierboven nog niet werden besproken kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over deze documenten:

“U legt immers slechts kopieën neer waardoor de authenticiteit van deze stukken niet kan nagegaan worden, en zoals vermeld is de bewijswaarde van Afgaanse documenten sowieso zeer beperkt. Wat betreft de kopie van de dreigbrief en de kopie van de klachtenbrief dient tevens te worden benadrukt dat documenten slechts vermogen om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, waar in casu geen sprake van is. De kopieën van de taskara's van uw gezinsleden wijzen hoogstens op hun identiteit en nationaliteit. Verder zijn deze kopieën niet van dien aard om de gedane vaststellingen te wijzigen.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De algemene informatie waaraan in de inventaris bij het verzoekschrift wordt gerefereerd, heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert en kan dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie opgenomen in het administratief dossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees heeft om bij terugkeer naar Afghanistan door Daesh te worden vervolgd.

Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op mogelijke problemen van (toegeschreven) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit laatste betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op

de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de door de taliban gehanteerde zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (*ibid.*, p. 24).

De taliban, die de *Deobandi*-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en *madrassa*’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 94 en 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hijab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze gebeden bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het laten groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 24). Er bestaan ook lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie de beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27). In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties.

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27). Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens een professor aan de *American University of Afghanistan* op dat bij het uitspreken van lijfstraffen een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, 'ad hoc'-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (*ibid.*, p. 27).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, "Afghanistan, Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24, en EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 98). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met 'immorele inhoud' te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, "Afghanistan, Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in het rapport "Afghanistan targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51, voetnoot 476: TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge

taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (*ibid.*, p. 55, voetnoot 514: Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 en 38).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus, “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*”, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als ‘verwesterd’ worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als ‘verraders’ of ‘ongelovigen’.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van verwerende partij van 26 januari 2024 doet niet anders besluiten.

Te dezen voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij Afghanistan meer dan drie jaar geleden verliet en al sinds 11 mei 2022 in België verblijft en dus meer dan anderhalf jaar in een althans volgens de taliban “ongelovig land” leeft, waardoor hij bij een terugkeer een bepaald risicoprofiel heeft. Hieruit blijkt volgens hem duidelijk dat hij bezig is zich de westerse waarden en normen eigen te maken en dat hij zich niet meer volledig houdt aan de islamitische waarden en normen, zodat hij kans loopt op geseling of zelfs executie ingeval hij zich niet houdt aan de sociale en thans vervreemde normen die worden opgelegd door de taliban.

De Raad wijst er vooreerst op dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels bijna twee jaar in België verblijft, niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

De Raad benadrukt vervolgens dat, niettegenstaande de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die nodig zijn om te beslissen over het verzoek om internationale bescherming, verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen duidelijk zicht biedt op zijn leeftijd. Zo blijkt uit een leeftijdsonderzoek dat verzoeker op 16 mei 2022 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar een goede schatting is (adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, Beslissing van de dienst Voogdij). Nu verzoeker verklaart dat hij Afghanistan verliet omstreeks maart of april 2021 (*ibid.*, ‘verklaring DVZ’, nrs. 10 en 33), moet hij bij zijn vertrek uit Afghanistan allicht 17 jaar oud of ouder zijn geweest. Er kan bijgevolg worden aangenomen dat hij een groot deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker *Pashtou* spreekt (*ibid.*, ‘verklaring betreffende procedure’) en in Afghanistan zes jaar naar school en één jaar naar de *madrassa* is gegaan (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Verzoeker verklaarde ook dat hij nog contact heeft met zijn ouders in Afghanistan (*ibid.*, p. 8) waardoor kan worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over enig familiaal netwerk in Afghanistan. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Hij stelt weliswaar dat hij bezig is zich de westerse waarden en normen eigen te maken en dat hij zich niet meer volledig houdt aan de islamitische waarden en normen, doch hij laat na deze loutere bewering verder uit te werken of hiervan enig (begin van) bewijs bij te brengen.

Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas en het gegeven dat hij enkel gewag heeft gemaakt van problemen Daesh en niet van problemen met de taliban, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar verzoeker geen problemen heeft gekend met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van zijn afwezigheid en terugkeer. Dat hij “*zichzelf reeds in*

slecht daglicht heeft geplaatst bij de Taliban wegens zijn herhaaldelijke afwijzingen om zich aan te sluiten” en hij hierdoor zal vallen onder “*de tweede categorie ‘slechte Afghanen’*”, waardoor hij zal worden bekritiseerd door de Taliban en dus risico loopt bij een terugkeer, is verder opnieuw een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in het administratief dossier. Verzoeker maakte tijdens de administratieve procedure immers geen melding van een vrees voor (gedwongen) rekrutering door de Taliban.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift hekelt dat zijn profiel als terugkeerder door de adjunct-commissaris niet werd onderzocht, wijst de Raad erop dat verzoeker zijn situatie als terugkeerder vanuit de westerse wereld in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment ter sprake heeft gebracht als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren, hoewel hij daartoe nochtans verschillende kansen had gekregen. De Raad wijst erop dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. Bovendien kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees. Uit het voorgaande blijkt dat hij van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt, doch dat de elementen die hij aanbrengt niet volstaan om een daadwerkelijke of toegeschreven verwestering aannemelijk te maken.

Wat betreft verzoekers betoog over de strikte interpretatie van de *sharia* die de Taliban wensen te hanteren en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de Taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Kunar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij in niet staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar wordt verwezen kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog geen twee jaar in België is en een groot deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, waar hij nog over een netwerk beschikt en waar hij naar school en naar de *madrassa* zou zijn gegaan, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk heeft

gemaakt dat hij een gegronde vrees heeft om bij terugkeer naar Afghanistan door Daesh te worden vervolgd en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban logischerwijze een verslechtering inhouden van de socio-economische situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiietische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*beperkt*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten, alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze

leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs, alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (*ibid.*, p. 32-34).

Volgens de UCDP-gegevens vonden er in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers in die periode wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers" en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "COI Query Afghanistan", november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "Afghanistan: Country Focus", december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (*ibid.*, p. 36). In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (*ibid.*, p. 29-30). In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (*ibid.*, p. 34). ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "Afghanistan. Security Situation", augustus 2022, p. 62, en UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023).

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, "Afghanistan: Country Focus", december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de “*Afghanistan: Country Focus*” van EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker brengt verder geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 26 januari 2024 neergelegde aanvullende nota). De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, is minder recent dan, of ligt minstens in lijn met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
I. VERLOOY,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

I. VERLOOY

D. DE BRUYN